

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 693/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MEDI-HOM, spol. s r. o., Raková 615/33, Limbach, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, advokátska kancelária, Kocel'ova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 S 1/2015 z 11. marca 2016 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 57/2016 zo 6. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MEDI-HOM, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MEDI-HOM, spol. s r. o., Raková 615/33, Limbach (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 1/2015 z 11. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 57/2016 zo 6. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na krajskom súde domáhala preskúmania zákonnosti žalovaného, ktorým jej bola uložená pokuta v sume 330 €. Krajský súd v označenej veci rozhodol napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutý rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť s označenými rozhodnutiami všeobecných súdov v jej veci. Tvrdí, že napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu sú vecne nesprávne, arbitrárne, ignorujúce jej závažné námietky vznesené ešte v správnom konaní.

K včasnosti podania svojej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu jej bol doručený „17. 7. 2017“. Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že *„končí dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde dňom 18. 9. 2017, čím preukazujeme, že bola v predmetnom konaní dodržaná“*.

V závere sťažnosti sťažovateľka na základe svojej argumentácie navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv

alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu...

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol podľa vyjadrenia samotnej sťažovateľky doručený 17. júna 2017. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom uvedenú informáciu verifikoval a konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v rovnaký deň nadobudol aj právoplatnosť, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až 20. júna 2017. Z obálky kuriérskej spoločnosti [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že zásielka bola identifikovaná jedinečným číslom (čiarovým kódom, pozn.) a prijatá na prepravu 19. septembra 2017 o 16.21 h. Keďže posledný deň lehoty v okolnostiach veci pripadol na nedeľu, t. j. 17. septembra 2017, posledným dňom lehoty na podanie sťažnosti bol 18. september 2017. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa dostala do omeškania s podaním sťažnosti, ktoré v zmysle citovanej judikatúry nemožno odpustiť. Ústavný súd preto predmetnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, vychádzajúc z obsahu sťažnosti, že predmetom sporu v okolnostiach prípadu bolo zaplatenie sumy 330 €. V danom prípade by bolo nevyhnutné zohľadniť intenzitu namietaného porušenia (jeho ústavnoprávny rozmer), ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Namietaná suma, o ktorú bola, resp. mala byť sťažovateľka ukrátená, zjavne nedosahuje ani desaťnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú [pozri § 422 ods. 1 písm. a)

zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], ktorý ustanovuje desaťnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

Ústavný súd preto konštatuje, že aj v prípade, ak by sťažnosť sťažovateľky bola podaná v lehote, existoval by dôvod na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017